

Sygn. akt X Ga 73/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

o.o.1.Przewodniczący Sędzia SO Iwona Wańczura

o.o.2. Sędzia SO Barbara Przybyła

Sędzia SR (del.) Rafał Baranek (spr.)

Protokolant Grzegorz Kaczmarczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2016r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w T.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w upadłości układowej
w S.

przy udziale nadzory sądowego

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 17 czerwca 2015r.

sygn. akt VII GC 2009/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym.

SSO Barbara Przybyła SSO Iwona Wańczura SSR (del.) Rafał Baranek

Sygn. akt X Ga 73/16

UZASADNIENIE

(...) Spółka Akcyjna w T. wniosła o zasądzenie od (...) spółki akcyjnej w S. kwoty 36.824,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu podniosła, że nabyła wierzytelności wobec pozwanej wynikające z umowy najmu łączącej pozwaną z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł..

W dniu 27 lutego 2014r. został wydany w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwana zaskarżyła nakaz w całości i wniosła o jego uchylenie w całości i oddalenie powództwa w całości oraz o zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu podniosła, że nie została poinformowana o przelewie wierzytelności - nie doręczono jej zawiadomienia o cesji. Zarzuciła, że wg jej wyliczeń zaległości wobec (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. wynoszą 1.832,65 zł. Zarzuciła, że nie otrzymała od H. faktur na kwotę 36.824,35 zł, a jedynie na kwotę 1.832,65 zł.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Gliwicach utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 27 lutego 2014r.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 2 listopada 2011r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. zawarła z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. umowę najmu nr (...) na czas nieokreślony. Przedmiotem umowy był najem elementów deskowań oraz rusztowań systemowych firmy (...) określonych w załączniku. Strony uzgodniły czynsz najmu netto za 30 dni kalendarzowych w wysokości: 2,5% wartości netto wynajmowanego sprzętu. Za najem rusztowania przejezdnego czynsz przysługiwał w wysokości 15%, a za najem sklejki szalunkowej 12%. W przypadku, gdyby po zakończeniu okresu najmu sprzęt nie został zwrócony – wynajmującemu przysługiwało prawo do obciążenia najemcy wartością niezwróconego sprzętu wynoszącą 100% wartości katalogowej sprzętu według aktualnie obowiązującego cennika.

Pismem z 8 października 2013r. H. złożył pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy najmu nr (...) z 2 listopada 2011r. ze skutkiem natychmiastowym z uwagi na przekraczające 30 dni opóźnienie w zapłacie należności wynikających z umowy nr (...). Jednocześnie H. wezwał pozwaną do zwrotu wynajętego sprzętu w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma, jednak pozwana nie zwróciła sprzętu. Pozwana otrzymała faktury na kwotę 36.824,35 zł z tytułu najmu i nie zwróciła sprzętu, które to faktury przyjęła. W dniu 22 listopada 2013r. powódka nabyła od cedenta (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. wierzytelności przysługujące cedentowi wobec pozwanego udokumentowane fakturami VAT nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) i wezwał pozwaną do zapłaty. Pozwana dokonała w dniach 7 kwietnia 2014r., 11 kwietnia 2014r., 17 kwietnia 2014r., trzech wpłat na rachunek bankowy powódki na łączną kwotę 30.000,00 zł, wpisując w tytule przelewów: „zapłata zgodnie z nakazem z zastrzeżeniem zwrotu nr sprawy 4272/83”.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym w oparciu o dokumenty oraz o okoliczności bezsporne.

Sąd Rejonowy zważył, że zarzuty pozwanej nie zasługiwały na uwzględnienie. Pozwana została zobowiązana przez Sąd do złożenia wyciągu z ksiąg rachunkowych w celu weryfikacji, czy zaksięgowwała przedmiotowe faktury. Pozwana zobowiązania nie wykonała, a zatem Sąd uznał, że pozwana przyjęła przedmiotowe faktury i zaksięgowła je. Cedent skutecznie wypowiedział umowę w trybie określonym w pkt 5.3 umowy i wezwał pozwaną do zwrotu sprzętu, pozwana była zobowiązana na mocy pkt 5.3 umowy do zwrotu sprzętu w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Wobec braku zwrotu sprzętu udostępnionego mu przez cedenta w związku z wykonaniem umowy najmu, to w oparciu o zapis pkt 4.4 (a) umowy wynajmującemu przysługiwało prawo do obciążenia najemcy wartością niezwróconego sprzętu wynoszącą 100% wartości katalogowej sprzętu. Cedent złożył pozwanej oświadczenie o obciążeniu wartością sprzętu wskazanego w fakturach nr: (...), (...), (...), (...), (...). Skoro cedent prawidłowo wyliczył cenę w fakturach, to na mocy pkt 4.4. (a) umowy i art. 535 kc pozwany był zobowiązany do zapłaty ceny w wysokości wskazanej w fakturach. Pozwana nie wykazała, aby zapłaciła wierzytelności dochodzone w niniejszej sprawie, gdyż wpłaty na poczet tych należności dokonane zostały z zastrzeżeniem zwrotu. Zarzut zapłaty należności może być skuteczny tylko w razie wykazania, że doszło do bezwarunkowej zapłaty należności.

Od powyższego wyroku pozwana wniosła apelację i zaskarżyła go w całości. Pozwana zarzuciła wyrokowi naruszenie:

- art. 138 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze w zw. z art. 379 k.p.c., poprzez pominięcie uczestniczenia nadzorca sądowego w postępowaniu ustanowionego w postanowieniu o ogłoszeniu upadłości z możliwością zawarcia układu, co skutkowało nieważnością postępowania;

- art. 233 § 2 k.c. poprzez całkowicie dowolną i jednostronną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności uznanie, iż pozwana przyjęła i zaksięgowała sporne faktury i uznała zobowiązanie wobec powoda;

- art. 454 § 1 k.c. w zw. z art. 535 k.c. w zw. z art. 659 k.c. w zw. z art. 353 (1) k.c. poprzez przyjęcie, iż poprzednik prawny powoda, jako wynajmujący uprawniony był do obciążenia pozwanej kwotą stanowiącą cenę przedmiotu najmu z powodu odmowy wydania przedmiotu najmu, w sytuacji gdy sprzeciwia się to istocie stosunku prawnego, pozwana zaś nie dość, że nie odmówiła zwrotu przedmiotu dzierżawy, to wręcz wzywała poprzednika powoda do odbioru przedmiotu umowy, a dług pozwanej był długiem odbiorczym.

W związku z powyższymi zarzutami, pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, lub ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i o uchylenie nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa w sprawie oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

Na uzasadnienie podniosła, że wyrok wydany został przeciwko pozwanej, który od dnia 15 października 2014r. znajduje się w upadłości z możliwością zawarcia układu – został wydany z pominięciem w postępowaniu nadzorcy sądowego, który z mocy prawa wstępuje do wszystkich postępowań toczonych przeciwko upadłemu lub z jego powództwa na prawach interwenienta ubocznego, mimo że jego współuczestnictwo było konieczne. W przedmiotowej sprawie wynajmujący zobowiązany był do odbioru wynajmowanych rzeczy, czego pomimo wezwania nie dokonał. Negatywne skutki zwłoki wierzyciela nie mogą obciążać dłużnika.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazała, że postępowanie w sprawie, wbrew twierdzeniom strony pozwanej, nie doprowadziło do powzięcia istotnych ustaleń sprzecznych z treścią materiału dowodowego ani nie zostało dotknięte naruszeniami przepisów proceduralnych wywierającymi wpływ na treść orzeczenia. Podniesiony w apelacji zarzut nieważności postępowania jest całkowicie bezzasadny. Sąd podczas wyrokowania dokonał wszechstronnej i prawidłowej oceny materiału dowodowego, trafnie ustalając treść stosunku prawnego łączącego pozwaną z cedentem oraz zakres ciążącego na pozwanej obowiązku zapłaty. Wbrew zarzutom skarżącego brak jest przy tym podstaw, by dochodzone pozwem roszczenie o zapłatę ceny niezwróconego przedmiotu najmu uznać za sprzeczne z istotą stosunku prawnego tego rodzaju.

Powódka podniosła, że uchybienie Sądu, polegające na zaniechaniu zawiadomienia nadzorcy sądowego o terminie rozprawy, nie pozbawia upadłego - jako strony postępowania - możliwości obrony własnych praw i nie może być kwalifikowane jako przesłanka dla stwierdzenia nieważności postępowania.

Zarzuty merytoryczne pozwanej oparte zostały na błędnym założeniu, jakoby w okolicznościach konkretnej sprawy dług pozwanego w zakresie zwrotu przedmiotu najmu miał charakter długu odbiorczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego w prawidłowo i wnikliwie ustalonym stanie faktycznym sprawy.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i jako takie Sąd Okręgowy uznaje za własne. Sąd Rejonowy dokonał pełnej i prawidłowej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz opisał w uzasadnieniu podstawy swojej decyzji, a także fakty, które uznał za wykazane.

Zarzut naruszenia przepisów art. 138 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze w zw. z art. 379 k.p.c., poprzez pominięcie uczestniczenia nadzorcy sądowego w postępowaniu, nie jest zasadny, ponieważ jak wynika z akt sprawy nadzorca w osobie J. K. został prawidłowo zawiadomiony o rozprawie, o czym świadczy potwierdzenie odbioru zawiadomienia znajdujące się na k. 182 akt.

Zarzut apelacji odnoszący się do naruszenia art. 233 par 1 kpc przez błędną jego wykładnię i zastosowanie, polegające na pominięciu zeznań świadków pozwanego, dowodzących sposobu oraz jakości naprawy koparki należącej do pozwanego, art. 232 kpc przez błędne jego zastosowanie polegające na przeprowadzeniu dowodów nieznanymi pozwanemu, które należało pominąć jako nieprawidłowo zgłoszone, także jest chybiony.

Przepis art. 233 k.p.c., którego naruszenie zarzuciła pozwana, odnosi się wprost do oceny dowodów wskazując, według jakich kryteriów winna być ona przeprowadzona.

Norma ta wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów, stanowiąc w § 1 że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, które jedynie mogą zostać przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00). Z tego wynika, że do skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Również same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice określone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11). Mając na względzie powyższe, apelujący stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jest obowiązany wykazać, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Odnosząc powyższe rozważania do niniejszej sprawy należy za Sądem I instancji uznać, że zaksięgowanie faktur otrzymanych od cedenta stanowi dorozumiane uznanie ich zasadności.

Wreszcie, odnośnie do 3 zarzutu apelacji, odnoszącego się do trybu zwrotu sprzętu, na słusznie Sąd Instancji wskazał, iż cedent prawidłowo wyliczył należny czynsz w fakturach, to powództwo w tym zakresie było zasadne.

Wobec tego, że cedent skutecznie wypowiedział umowę w trybie określonym w pkt 5.3 umowy i wezwał pozwaną do zwrotu sprzętu, pozwana była zobowiązana na mocy pkt 5.3 umowy do zwrotu sprzętu w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

Nie ulega wątpliwości, że zgodnie z postanowieniami p.p. 3.3. Umowy najmu z dnia 2.11.2011 r., protokolarne wydanie i zwrot sprzętu odbywa się na terenie magazynu Wynajmującego (...). Zapis zamieszczony w punkcie 3.1. Umowy, powtarzając powyższą zasadę kreuje nadto normę odsyłającą w zakresie szczegółowych zasad zwrotu sprzętu do załącznika nr 2 do Umowy, zatytułowanego „Zasady realizacji wydań i zwrotu sprzętu (...)”, który precyzuje charakter długu jako dług oddawczy. Nadto w piśmie zawierającym oświadczenie o wypowiedzeniu Umowy najmu, doręczonym pozwanej w dniu 14.10.2013 r. Cedent poinformował pozwaną o obowiązku zwrotu przedmioty najmu do właściwego magazynu, w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma. Cedent nie pozostawał zatem w zwłoce z odbiorem przedmioty najmu.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy oraz zgromadzony materiał dowodowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony powodowej jako bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego oparto na przepisie art. 98 k.p.c.

Strona pozwana, która przegrała proces w instancji odwoławczej zobowiązana jest zwrócić stronie powodowej koszty.

Na koszty poniesione przez powoda w toku postępowania odwoławczego złożyło się wynagrodzenie adwokata w kwocie 1200 zł. Wysokość zasądzanego wynagrodzenia radcy prawnego w postępowaniu apelacyjnym Sąd ustalił w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 i § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461 oraz z 2015 r. poz. 616 i 1079).

SSO Barbara Przybyła SSO Iwona Wańczura SSR (del.) Rafał Baranek